

med forskellige humoristiske Tilføjelser saasom Formodningen om at være i Slægt med, maaske endog en Søn af den berygtede Landevejsrøver og Mordbrænder »Sorte Børre«, der i Aarhundredets Midte havde sat hele Jylland i Skræk og tilsidst var bleven halshugget i Viborg Tugthus.

»Se-se!« udbrød Neergaard smilende, — han havde siddet med opspærrede Øjne og lyttet til. »Saa er der jo virkelig noget æventyragtigt ved Dem! Den lille Salomon har altsaa ikke haft helt Uret! Et Zigøjnerbarn . . . fundet en Sommerdag paa Heden! Det lader sig høre! . . . Og De kender slet ikke noget til de nærmere Omstændigheder derved? De véd aldeles intet avtentisk om Deres Familje, dens Opholdssted og Skæbne?«

»Intet.«

»Det maa egentlig være ganske ejendommeligt,« sagde Neergaard, idet han atter langsomt lagde sig tilbage i Gyngestolen og for et Øjeblik lukkede Øjnene bag Guldlorgnetten. »Dersom man ikke var saa gammel, kunde man næsten fristes til at misunde Dem. Fri som Fuglen under Himlen! Ja vist! . . . Men sig mig, føler De Dem alligevel aldrig underlig tilmode ved saaledes, om jeg saa maa sige, at være uden Jordbund? De har dog rimeligvis anstillet Efterforskninger, ikke sandt?«

»Nej, — hvad skulde det gøre godt for?«

»Aa nej, saamænd. De har Ret. Man kan have Lænker nok alligevel. Man har sine kære